

snitsindtægten, der lægges til Grund for Normalbudgettet, kun beregnes af Aarene 1913—14 og 1914—15, hvis Indtægten i 1915—16 indbefatter en eller flere af Maanederne August—December. Dermed er Hullet i denne Front lukket, og der har intet Tab fundet Sted for Statskassen endnu, idet alle de Personer og Selskaber, om hvilke der kunde være Tale, ifølge Loven først vil komme til at svare Merindtægtsskatten i Aaret 1916—17 og 1917—18, og de vil derved falde ind under denne Lovs Bestemmelser, saafremt dette Lovforslag bliver vedtaget, hvad vi har Grund til at vente.

De næste Paragraffer tager nærmest Sigte paa at sikre Staten imod, at enkelte undrager sig deres Skattepligt. I enkelte Tilfælde bliver ogsaa Indenrigsministeren sat i Stand til at gribe ind til Fordel for Kommunen.

Med de Forbedringer, Lovforslaget har faaet, forekommer det mig, at det maa være let for Rigsdagen at vedtage det nogenlunde uændret. Naar det ærede Medlem fra Æbeltoft i Begyndelsen af sin Tale talte om, at der i Fjor havde været et Forslag fra Regeringens Side, som gav for store Erdrag, og hvor Merindtægtsskatten først skulde beregnes ved en Indtægt paa 15,000 Kr., hvilket det ærede Medlem fandt alt for højt, vil jeg sige, at alene den Omstændighed, at dette Forslag fremkom paa et saa tidligt Tidspunkt, maatte være et tilstrækkeligt undskyldende Moment for, at man ikke vilde gaa for langt ned, og at man maaske havde i Erindring, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde om Efteraaret, da det ærede Medlem ved Vedtagelsen af Prisreguleringsloven af 7. August 1914 fra denne Plads advarede Regeringen mod at gribe forstyrrende ind i Erhvervslivet og at virke hemmende paa det private Initiativ. Jeg har Indtrykket af, at Regeringen Gang paa Gang har taget Hensyn til denne Advarsel fra det ærede Medlem, og jeg kan tænke mig, at Regeringen ved Udarbejdelsen af Merindtægtsløvforslaget ikke paa nogen Maade har villet berøre Indtægter, der hovedsagelig blev indtjent af Middelstanden eller maaske endog af den ringere bemidlede Middelstand, men saa snart der blev stillet Forslag i Rigsdagen om at gaa længere ned med Merindtægtsskatten, var villig til at gaa med dertil.

Som Lovforslaget er formet i Aar, skønner jeg ikke, at der med Rette kan gøres nævneværdige Indvendinger imod det, hvad jeg heller ikke har Indtrykket af, at der er sket i Dag. Jeg skal paa

mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Wenzel Neergaard: Den Gang den højtærede Finansminister fremsatte den nugældende Lov paa dette Omraade sammen med en Del andre Skattelove, blev der fra konservativ Side hævdet, at vort Grundsynspunkt var, at det Forhold mellem de direkte og de indirekte Skatter, der eksisterede efter de ældre Skattelove, burde opretholdes, men man gik ind paa under de nuværende ekstraordinære Omstændigheder at forlade Kravet om en Forøgelse af begge Skatter paa en Gang, idet man selvfølgelig maatte give den højtærede Minister Ret i, at under disse Tilstande, hvor netop en stor Del af de mindre bemidlede i Samfundet i høj Grad følte Trykket af Krigens Begivenheder ved forøgede Priser paa de simpleste Livsfornödenheder, var det ikke Øjeblikket til at tale om Forøgelse af de indirekte Skatter, der naturligt maatte falde netop paa disse Produkter. Og det samme Standpunkt indtager det konservative Folkeparti nu, idet man erkender, at Tilstanden er lige saa ekstraordinær nu, som den var, den Gang de Skattelove blev vedtaget, hvorom jeg her har talt. Men jeg maa dog sige, at i Forbindelse med det Lovforslag, som nu er fremsat af den højtærede Finansminister, savnes der efter min Mening væsentlige Oplysninger, som det maaske paa det nuværende Tidspunkt har kunnet være vanskeligt at give, men som dog maaske under Diskussionen om Lovforslaget i nogen Maade vil kunne antydes af den højtærede Finansminister. Jeg savner her en Opgørelse af vor hele finansielle Status, en Opgørelse af, hvor meget man i Ministeriet venter, den nugældende Merindtægtsslov vil give i det indeværende Skatteaar. Man hører om dette Forhold meget modstridende Anskuelser, men jeg skulde dog tro, at man i Finansministeriet maatte kunne antyde, hvor mange Millioner den nuværende Lov vil kunne give, og at man deraf maaske kan drage en Slutning om, hvorledes det foreliggende Lovforslag vil komme til at virke. Naar man gaar til saadanne ekstraordinære Foranstaltninger, skal det selvfølgelig være ud fra den Erkendelse, at Staten absolut trænger til de store Beløb, som der her er Tale om, og at det er en Nødvendighed at gaa ind paa et Lovforslag af den her omhandlede Karakter.

Den højtærede Ordfører for Venstre (N. Neergaard) udtalte, saa vidt jeg for-